

lig kontrol, parlamentarisk kontrol med, hvad der bliver givet af våbeneksporttilladelser, og det vil vi fortsætte med at arbejde for, også i Folketinget.

Desværre er det jo sådan, at mens folketingsflertallet er meget hurtigt til at indføre begrænsninger, forbud og kontrol over for almindelige borgere i dette samfund, også kontrol og begrænsninger, der går langt ud over, hvad man normalt accepterer i et retssamfund, er man, når det kommer til erhvervslivet og især rederivirk-somhederne, meget forsigtig, og det er meget begrænset, hvad man vil indføre.

Det, der ligger i lovforslaget her, er selvfølgelig et lille fremskridt, men det er altså et begrænset fremskridt.

Det er positivt, at man nu ikke længere må transportere våben til lande, der er omfattet af en våbenembargo. Men der er en række lande, som der ikke er våbenembargo over for, men hvortil vi f.eks. forbyder eksport af våben, men hvor det altså fortsat vil være tilladt at transportere våben til. Det kunne være lande, hvor der er risiko for, at våbnene vil blive brugt til undertrykkelse af landets befolkning.

F.eks. vil det fortsat være tilladt at transportere våben til Colombia eller til Nepal eller til den israelske stat, der kan bruge dem mod palæstinsere i de besatte områder. Der synes vi altså ikke at danske skibe skal medvirke til at transportere våben.

Vi har jo også sat i loven om eksport af våben, at vi ikke vil eksportere våben dertil. Så det virker noget mærkværdigt, at det er tilladt at transportere våben på danske skibe. Vi mener også, at det udenrigspolitisk sender et forkert signal.

Den del af FN's våbenprotokol, der vender sig mod våbensmugling, er også et fremskridt, men igen et begrænset fremskridt. Det er meget få lande i denne verden, uanset hvor horribel undertrykkelsen er i det land og hvor farlig den politiske situation er, som ikke vil kunne finde et andet land, der vil sælge våben til dette land.

Og der er jo altså ingen, der i dag har det fulde overblik over danske våbentransporter, hvor mange skibe det egentlig er, der transporterer våben, og hvor de transporterer dem til, fordi der ikke skal gives tilladelser til transportere. Derfor vil en tilladelsesmodel ud over at have den effekt, at vi forhåbentlig får stoppet en del transportere, også have den effekt, at vi får et overblik over, hvad danske skibe egentlig er involveret i af våbentransport.

Det er jo meget tydeligt, at det er erhvervslivet, rederierne, der har reddet regeringens forslag, og derfor er vi så landet på den model, der giver gode betingelser for rederierne, mens vi altså hellere havde set, at man havde lagt vægt på ønsket om at forhindre spredning af våben.

Til allersidst til spørgsmålet om, hvorvidt Danmark alene vil kunne gøre en forskel. Her mener vi altså, at det er en meget dårlig indfaldsvinkel at have. Selvfølgelig kan Danmark ikke alene begrænse den internationale våben-transport og våbenhandel til de lande, der bruger det til undertrykkelse og krig. Men Danmark står i valget, om vi vil være et foregangsland, eller vi vil være et fodslæbende land. Vi synes, at vi skulle være et foregangsland. Desværre vælger folketingsflertallet altså at være et fodslæbende land.

Kl. 11.00

Forslaget her er et lille fremskridt. Enhedslisten vil støtte det og fortsætte arbejdet for, at vi kan blive et foregangsland på området i stedet for et fodslæbende land.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg vil gerne spørge fru Line Barfod, om det her med foregangsland og fodslæbende land: Er det ikke en rigtig antagelse, at vedtagelse af dette lovforslag i den form, det ligger nu, vil bringe Danmark på en tredjeplads i denne verden? Tyskland og Belgien er på første- og andenpladsen, den må de så deles om, og så er Danmark på tredjepladsen. Er det ikke et væsentligt fremskridt, at Danmark blandt måske små 200 nationer her i verden bliver nummer tre? Er det ikke en god placering?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg mener ikke, at Danmark bliver nummer tre med det her forslag, men jeg mener stadig, at Danmark burde blive nummer tre sammen med Tyskland og Belgien og burde være med til at presse på for at få begrænset våbenhandelen.

Dengang man lavede terrorpakken også på EU-plan, var man hurtigt til at lave alle kontrolforanstaltningerne over for borgerne, men den del af det, der handlede om at begrænse spredning af våben, mente man altså ikke, at man kunne indføre på det tidspunkt. Det har man været meget lang tid om, og der synes jeg, at Danmark i stedet burde gå forrest.